

VIITORUL ROL

TRICY ABRAMOVICI

Tricy Abramovici este ceea ce se cheamă un caz tipic de vocație triumfătoare: deși s-a pregătit, inițial, pentru altă profesie, teatrul a atras-o irezistibil și, în numai câțiva ani, a devenit „cap de afiș” la Teatrul Evreiesc de Stat. Rapida ascensiune în rîndul valorilor generației sale este, desigur, rezultatul unei fericite îmbinări de calități — inteligență, intuiție, putere de concentrare, expresivitate spontană și originală; dar, s-o recunoaștem, acestea sînt darurile unei naturi generos dotate, ele ar fi împodobit și pe inginerul care era să fie Tricy Abramovici; acel ceva în plus, care face din ea o stea a scenei, este o neobișnuită radiație, o veritabilă forță de fascinație. Tinăra actriță nu se împiedică de hotarele genurilor: tulburătoare în roluri de dramă, plină de aplomb în improvizația comică, proaspătă și strălucitoare în musical, a jucat, printre altele: *Beilko* (*Lozul cel mare*), *Huddl* (*Tevie, lăptarul de Șalom Alehem*), *Hilde Wangel* (*Constructorul Solness* de Ibsen), *Sidonia* (*Culorile nemuririi* de Ștefan Tita), *Hana* (*Muniș* de S. Altman), *Mira* (*Vrăjitoarea* de A. Goldfaden), *Devorah*

(*Golem* de H. Leivik), *Rachel* (*Evreica din Toledo*, după romanul lui L. Feuchtwanger), *Consuela* (*Cel care primește palme* de Leonid Andreiev). Cîteva roluri la televiziune (în *Adam și Eva* de Aurel Baranga, *12 ore înainte de amurg* de C. Munteanu, *Fata fără zestre* de Ostrovski) și cîteva apariții în film (*Oaspeți de seară*, *Actorul și sălbaticii*, *Despre o anume fericire*, *Stejar — extremă urgență*) largesc aria experienței ei profesionale și-i sporesc „cota de popularitate”.

Teatrul Evreiesc de Stat deschide stagiunea cu piesa *Iubiri* de Radu F. Alexandru; Tricy Abramovici va interpreta rolul unei tinere inginer, *Dolores*. Regia: George Teodorescu.

„Pregătesc, concomitent, două roluri: *Dolores* în *Iubiri* și *Șeine Șeindl* în dramatizarea lui Benno Popliker după *Romanul unui om de afaceri* de Șalom Alehem.

Sînt roluri deloc asemănătoare, aparținînd unor lumi diferite, cu preocupări, mentalități și aspirații diferite.

Dolores este mult mai aproape de sufletul meu și de vîrsta mea. Adesea, în lecturile la masă și apoi în repetiții, am avut ciudata impresie că mă confund cu ea; că problemele ei sînt și problemele mele, că întrebările ei, dilemele ei, îmi aparțin. Dar să nu simplific, căci *Dolores* este un personaj complex. Personalitate puternică, care nu acceptă compromisuri, un om luminos, direct, de o frumusețe sufletească aparte, ea poate fi un exemplu pentru mulți tineri din zilele noastre. Publicul este dornic de a i se înfățișa oameni autentici, cu trăiri puternice, așa cum e *Dolores*. Cred că Radu F. Alexandru a reușit un excelent personaj contemporan feminin. Împreună cu echipa și cu regizorul George Teodorescu, sub a cărui îndrumare am obținut cele mai frumoase reușite din cariera mea, mă străduiesc să-i conturez chipul scenic.

Stagiunea care urmează e pentru mine o stagiune bogată; îmi oferă deosebite privilegii de satisfacții, dar mă și obligă la o muncă asiduă. Cîteva cuvinte și despre *Șeine Șeindl*. Ea face parte din lumea lui Șalom Alehem: o lume în permanentă agitație, măcinată de necazuri, cu năzuințe modeste, o lume de visători, pe care o contempli cu un zîmbet, în timp ce din colțul ochilor ți se prelinge o lacrimă. Femeile lui Șalom Alehem duc o viață grea, îmbătrînind înainte de vreme, sînt adesea ignorante, dar devotate, generoase, în stare de multe sacrificii. Cam așa ar fi *Șeine Șeindl*”.

VIITORUL ROL

CONSTANTIN GHEORGHIU

Constantin Gheorghiu a fost elevul marii actrițe și profesoare de teatru Aura Buzescu, iar „meseria” a început-o sub îndrumarea unor regizori ca Aurel Ion Maican, Ion Șahighian, jucând alături de Mihai Popescu, Al. Critico, Ovid Brădescu, Aurel Ghițescu, Fory Etterle, Eugenia Zaharia, Geo Barton. Genul de teatru pentru care se forma, astfel, coincidea în mod fericit cu temperamentul său artistic. Jocul lui Constantin Gheorghiu evocă sportul cu florea: suplu, elegant, dezinvolt, dar nu expansiv; dacă nu pare atras de explorarea profunzimilor, are, în schimb, darul nuanței, simțul măsurii. Întreaga sa carieră e legată de scena Teatrului Giulești, unde a și debutat, în 1952; de aceea, fișa rolurilor jucate de el reflectă, în bună măsură, însăși istoria echipei: Bolingbroke (*Păharul cu apă* de Eugène Ionesco); Ferdinand (*Într-o iubire* de Schiller); Pedro (*Mariana Pineda* de Federico Garcia Lorca); Ciudakov (*Baia* de Maiakovski); Gromov (*Aristocrații* de V. Pogodin); Kondrat (*Makar Dubrava* de Al. Korneiciuk); Gherman (*Tania* de A. Arbuzov); Mirek (*Voi trăi mereu* de Julius Fučík — spectacol distins cu premiul întâi la Concursul tinerilor actori din 1957);

Jeleznov (*Vasa Jeleznova* de Maxim Gorki); Arcadie (*Intr-un ceas bun!* de V. Rozov); Fonim (*Jurnalul unei femei* de K. Finn); Ing. Nistor (*Ochiul albastru* de Paul Everac); Banu Mareș (*Secunda 58*) și Hurduc (*Ninge la ecuator*) de Dorel Dorian; Grigore Horoi (*Răzeșii lui Bogdan* de Ernest Maftei); Dr. Apostol (*Corabia cu un singur pasager* de Dan Tărechilă); Colonelul (*Epoleții invizibili* de Theodor Mănescu); Dumitru Dancu (*O lună de confort* de Ștefan Iureș); Vodă (*Meșterul Manole* de Lucian Blaga); Ilegalistul (*Cine ucide dragostea* de Petru Vințilă); Vicepreședintele (*Tango la Nisa* de M. R. Jacobson); Colonelul (*Neîncredere în Jojor* de Nelu Ionescu) ș.a. Înfingând tenace, cu proba talentului, scepticismul celor ce vedeau în el doar un junc-prim, el dezvăluie, prin toată activitatea sa, inteligență, voință și luciditate. Fără a fi investit oficial, Constantin Gheorghiu îndeplinește, de o bucată de vreme, un rol de animator în colectivul teatrului: a montat spectacole de succes, care au ținut afișul stagiunii întregi (*Omul care a văzut moartea* de V. Efimiu, *Răzbunarea sufleurului* de V. I. Popa, *Păharul cu apă* de E. Scribe; în prezent, pregătește, ca regizor, *Vis de secătură* de Mircea Ștefănescu, în care va interpreta rolul lui Manole.

„*Vis de secătură* se petrece în perioada dintre cele două războaie, în lumea micii burghezii, cu speranțele, viselo și tristețile acestor ani.

Surprinzând atmosfera mahalalei bucureștene, plină de pitoresc, cu flășnetari, bragagii, florărese, simigii, autorul a realizat o piesă poetică, tandră, plăcută, cu parfum de levănțică, cuvințioasă, străină de orice trivialitate.

Într-o intrigă simplă, dar bine condusă, se conturează situații dramatice purtând amprenta adevărului vieții; caracterele, psihologia personajelor se dezvăluie firește și convingător.

Personajul pe care îl interpretez, deși bucureștean, pare mai curînd o figură jovială de provincial credul. În ciuda vârstei (vreo 50 de ani), a rămas cu naivitățile unui adolescent, gata oricînd să creadă tot ce i se spune. Generos din fire, dorește să-i vadă și pe cei din jurul său mulțumiți și bine dispuși. Delicatețea, timiditatea, sensibilitatea, fac din el o victimă a propriilor calități, pentru că cei din jurul său nu i le prețuiesc.

Prin caracteristicile sale, este un rol cu totul nou pentru mine, pe care îl repet cu plăcere; sper că nu va semăna cu niciunul dintre personajele jucate pînă acum“.

Maria Marin